

Maaned, naar man skal forelægge og behandle Finanslovsforslaget for 1918—19 i næste Maaned. Dertil vil jeg sige for det første dette, at Finanslovsforslaget er, som jo alle ved, et Normalbudget, nej, et kunstigt Budget, vil jeg hellere sige, og intet andet; det kan intet andet være i Øjeblikket; vi retter os efter Priser o. s. v., som gjaldt før Krigen, fordi vi ikke kan gaa ud fra, at Verdenskrigen vedvarer hele dette Finansaar, og overhovedet ikke kan stille Priser op; at Finanslovsforslaget ikke kan oplyse noget som helst for det konservative Folkeparti med Hensyn til, hvorledes Udgifterne bliver, ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg; thi det er alle de overordentlige Udgifter, der betinger den finansielle Stilling for Landet, og ikke de ordentlige Udgifter, som opføres paa Finanslovsforslaget. Det er, som jeg har nævnt, Kornordningen, det er Dyrtidstilæg, det er Hjælp paa forskellig Maade, som vi i Øjeblikket aldeles ikke kan overse, og dette bevirker, at Finansministeren naturligt siger, at vi er i en Situation, som kræver uhyre Pengemidler. Der stilles hver Dag flere og flere Fordringer til Statskassen, og jeg kan oplyse, at for hver Dag, der gaar, bliver Statskassens Midler færre; naar første Kvartal af dette Finansaar gav et Underskud af 20 Millioner, er jeg bange for, at vi ikke slipper over dette Kvartal med under 25 Millioner, og saa kommer dertil alle nye Udgifter, som nu først i Vinterens Løb viser sig. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgekreds ved jo alt dette lige saa godt som jeg, og hans Stilling er et Forsøg paa at unddrage sig Arbejdet — jeg kan ikke se rettere — for at komme i en Stilling, hvorfra man har den frit stillede Oppositions fulde Handlefrihed. Det har man jo Lov til i og for sig; kun havde jeg aldrig troet, at et konservativt Parti kunde gøre det.

Det ærede Medlem forlanger altsaa Besked om, hvortil Pengene skal bruges. Men derom vil Finanslovsforslaget aldeles ikke oplyse ham. Det er i dette Finansaar, Pengene skal bruges, og selv om der flyder rigelige Midler ind i Statskassen, vil jeg sige, at det jo ikke var Meningen, at man skulde staa ved Finansaarets Slutning med en fuldkommen tom Statskasse. Min Mening er den modsatte, den, altid at sørge for, at vi er rustede for et Aar, og det er det, jeg har forsøgt ved at fremsætte Forslag om Statslaan og Forslag om nye Indtægtslove. Derimod er det altsaa det konservative Folkepartis Stilling, at man skal

forsøge at ribbe Statskassen for dens Midler, saaledes at den paa et vist Tidspunkt staaar blottet, og saa ved det ærede Medlem ikke noget om, og det er mit Hovedargument overfor ham, om ikke just i det Øjeblik Pengene er mest nødvendige, og da kan Pengene ikke faas.

Indenrigsministeren (Rode): Da jeg førte Forhandlingen med den høje Rigsdag om den sidste store Udgiftslov, ved hvilken Lejlighed den højtærede Finansminister ikke var til Stede, finder jeg Anledning til at minde Rigsdagen om, hvad det konservative Partis Ordfører ved den Lejlighed sluttede sin Tale med. Det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) sluttede sin Tale saaledes: „Ligesom det ærede Medlem fra Bjerre savner jeg Oplysning om eller blot en Antydning af, hvorledes de 50 Mill. Kr. skal fremkomme. Det vilde i det hele være ganske tiltalende, om vi, hver Gang der blev forelagt et Lovforslag af saa uhyre finansiell Rækkevidde som dette, samtidig fik en Antydning af, hvorledes man har tænkt sig, at Pengene skulde fremkomme.“ Herefter henstillede det samme ærede Medlem som Ordfører for det konservative Folkeparti indtrængende, at man saa hurtigt som muligt skulde optage Statslaan. Jeg svarede — som den højtærede Finansminister har citeret — og kunde ikke svare anderledes, med at nævne, hvilke Veje der var at gaa, og derefter blev der ikke sagt noget fra det konservative Folkepartis Side her. Da jeg kom i Landstingets Udvalg, tog det konservative Partis Ordfører der, den ærede 1ste Landstingsmand for 2den Kreds (Piper), Ordet og udbad sig Oplysning om, hvorfra Pengene skulde komme, og da jeg ikke kunde svare paa anden Maade, udtalte han sin store Beklagelse over, at man skulde vedtage saa store Udgifter uden at vide, hvorfra Pengene til at dække dem skulde komme. Og det var ikke saa underligt, at han udtalte denne Beklagelse, thi paa det konservative Partis Program staaer, at der ikke maa vedtages nogen Udgift, uden at der samtidig tilvejebringes Dækning derfor. Jeg svarede her til, at jeg beklagede meget, at der ikke kunde fremlægges Forslag om Dækning med det samme. Men enhver maatte kunne forstaa, at Omstændighederne — Finansministeren havde jo været syg i længere Tid — meget havde forsinket Arbejderne med Hensyn til Dækningslovene, som ogsaa vi fandt nødvendige, men jeg kunde forsikre det ærede Medlem, at de skulde blive fremmet saa hurtigt som muligt. Dermed